

Елин Пелин

Куче

Ловецът остана съвсем сам в малкото подземно чакало до блатото. От няколко дена кучето му бе в града. Днес като изпрати двамата си другари, той им поръча да го вземат и на връщане, след два дена, да го доведат.

Зимната нощ беше страшна и душата на ловеца беше тревожна. Той лежеше по гръб в малкия тъмен гроб, пушеше цигара след цигара и не можеше да заспи. Сред пустото замряло поле, дето сега нямаше никой, той стоеше като къртица под тая малка могила, откъснат от света с дебел пласт земя.

Той мислеше за смъртта и мислите му бяха тъмни, затворени като гробницата, в която лежеше. Те не намираха хоризонт да летят, а пълзяха тежко, бавно, пълнеха малката къртичина и гъмжаха като червеите, които разяждат разложения в гроба труп.

Изведнаж долетя някакъв далечен шум като че ли от дъното на земята. Нещо изпищя отвън. Едно от малките, запушени със слама прозорчета се отвори и от там сякаш надникна бледо ужасено лице. Шумът замлъкна веднага и бързо пак се повтори. По покрива на подземието връхлетяха тъмни сили. Бясна конница от зли духове притупурка и отмина надалеч.

Ловецът се вцепени. Мислите за смъртта намериха простор и изскочиха от тъмния затвор. Страх изпълни душата му.

Той се повдигна и погледна през отпушеното прозорче. Нищо се не виждаше. Небето и земята се сливаха в хаос от тъмнина и в тоя хаос невидими сили водеха ужасен бой. По леда на блатото и по замръзналия сняг, който покриваше полето, се плъзгаха с бързина и тънко пищяха ледени куршуми, пращани от халите, които настъпваха от всички страни. Неиде се чуваше сухият плач на дървета, които падаха и се чупеха. Бясната стихия ги хващаше за вършите и ги тътреше гневно по ширинето. Стихийни сили като невидими коне препускаха, подплашени, на всички посоки и студени пламъци изскачаха из ноздрите им.

Ловецът затули добре малките прозорчета, през които с грозно съскане се промъкваха студени въздушни змии, загърна главата си с кожата, за да не чува разрушението на земята, и се свря неподвижен в малкия тъгъл на гроба.

Но земята тръпнеше и се огъваше. Върху нея падаха огромни късове от разрушените небеса и за душата на човека не оставаше никъде опора. Той ужасен почна да се кръсти и да шепне несвързани думи към отдавна, отдавна забравения бог. Душата му, поломена от ужаса на свръхестественото, ту се изправяше в тайнствената светост на

молитвата, ту падаше като вейка под тежестта на страха, който превъзможваше всичките му сили.

Отведнаж на малката маскирана и добре залостена вратичка се чу сподавено скимтене, глух безсилен лай. Остри нокти драснаха силно няколко пъти и някакво тежко еластично тяло се струполи с тежка въздишка.

– Пан, Пан! – извика ловецът, скокна бързо и отвори вратата. Душата му се освободи и освети, сякаш някой запали кандило в нея.

В тъмнината на подземие то се прегърнаха куче и човек. Кучето бе уморено. Тялото му гореше. То дишаше тежко и се притискаше до господаря си. То бе сложило главата си на рамото му и цялата му тъмна душа радостно трепереше.

Господарят забрави ужаса на бурята. Близостта, взаимността, за която копнеем в самотата, изпълни изстиналото му от ужаса сърце с топлина. Той милваше бедното уморено животно, говореше му галено и го разбираше.

Животното, което бе видяло в града другарите на господаря си, беше разбрало, че в тази страшна буря той стои тука сам, и надделяло стихията, то бе минало петнадесет километра път да дойде при него. Търкаляно от бурята, замеряно от ледните куршуми, самичко в тъмната пропаст на нощта, то бе дошло при близкия си, който трепереше самичък в тая ужасна самота.

Тайнственият смисъл на целия негов живот бе разрешен в тая минута на срещата и то лежеше щастливо и нямаше сила дори да близне ръката, която го държеше дружески.

КРАЙ

© Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5752>]